

Δέν' ὧς τὸ εἶπα πῶς ζηλεύω,
 Καὶ συχνὰ παραμονεύω;
 Κί' ἂν σέ πιάσω, θὰ σέ γδάρω,
 Τὴν ἐκδίκησιν νὰ πάρω;
 Τί λοιπὸν σέ πρέπει τώρα,
 Ὅπου ἤλθ' ἐκεῖν ἡ ὥρα;
 Καὶ πιασμένον' ὧς τὴν παγίδα
 Μέσ' ὧς τὰ χέρια μου σέ εἶδα;
 Δίκιον ἦταν νὰ σέ σφίξω,
 Νὰ σέ πνίξω, νὰ σέ δείξω,
 Πῶς κρυφὰ κρυφὰ τολμοῦσες,
 Καὶ τὴν νύχτα τὴν τξιμποῦσες.
 Πάλ' ἐγ' ὅμως, πάλιν κλίνω.
 Καὶ σὰν εὐσπλαγχνος σ' ἀφένω.
 Πλὴν φυλάξου μὴ τολμήσης
 Ὡς τὸ ἐξῆς νὰ τὴν τξιμπήσης.
 Ἐπειδὴ σέ βεβαιόνω,
 Καὶ φρικτότατα σ' ὁμόνω,
 Μὰ τὰ χεῖλη που δαγκάνεις,
 Ἄν σέ πιάσω, θ' ἀποθάνης.

~~~~~

27. Πρόσεχε κ' ἰδὲ μὲ χάρι
 Νὰ φερθῇς χρυσὸ κανάρι.